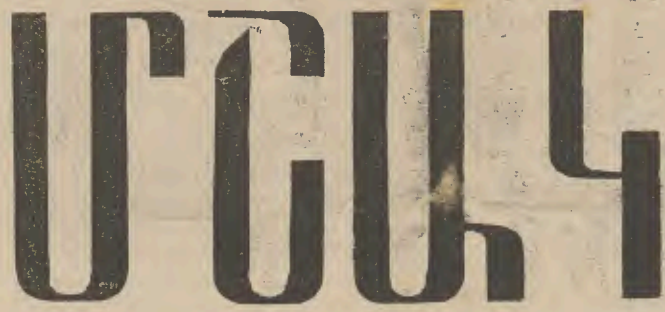

ՏԱՍՆ ԵՒ ՉՈՐՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կես տարեկանը 6 ռուբլ:
Առանձին համարները 7 կոպէ կով:

Թիֆլիսում դրվում են միմիայն խաղաղաստան մէջ:

Մեր հասցէն. Тифлисть. Редакция «Мшакъ».
կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնները համար վճարում են
խրաքանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Իզական պրոֆեսորատ.—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.
Մատենագրութիւն. Նամակ Մեծ-Ղարաբաղայից.
Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Բօլշա-
րական խնամակալութեան ճառը. Սրտաքին լու-
րեր.—ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ.—ՀԵՌԱՔԻՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱ-
ՐԱՌՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.—ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Մի տարի
Շվեյցարիայում:

ԻԳԱԿԱՆ ՊՐՈԼԵՏԱՐԻԱՏ

III

Մենք ասեցինք որ հայ օրիորդները ի-
րանց ուսումը մեր իզական դպրոցներում
աւարտելուց յետոյ, միջոցով են մնում
Գործնական ոչինչ հմտութիւն նրանք չեն
ստացել, որպէս զի կարողանան իրանց ձեռ-
քի աշխատանքով թաղելու, իսկ մի և նոյն
ժամանակ դպրոցը ծնեցրել է նրանց մէջ
աւելի լայն, աւելի ընդարձակ կենսական
պահանջներ, որոնց բաւականացնելը նրանք
անկարող են, որքան էլ ուզենային:

Եւ հաշ, մի անգամ ոտքը կոխելով այդ
իրանց համար նոր, տեսչացած կեանքի
շաւղի վրա, որից մի կողմից նրանք յետ
քաշվել այլ ևս չեն կարող, չեն էլ կարող
նորից վերադառնալ իրանց ստոր շրջանի
ընտանեկան և հասարակական մթնոլորտը,
միւս կողմից միջոց չունեն շարունակել ըն-
թանայալ հաստատ քայլերով նոյն շաւղով—
կիսակիթմ, ուսման և աւելի յարմար կենսա-
քի մի անգամ ճաշակն առած աղքատ աղ-
ջիկները պատէ պատ են ընկնում իրանց
շրջանից դուրս գալու համար:

Անանեան կամ Գայեանեան դպրոցում
աւարտած և այդ իզական պրոֆեսորատին
պատկանող օրիորդները ամեն մէկը աս-
պարէզ, գործ, աշխատանք, պարագմունք է
սկսում որոնել, եթէ քիչ թէ շատ եռանդ
ունի, սկսում է, եթէ այսպէս կարելի է ա-
սել ամեն դժնդրին բախել.—բայց դանում
է ամեն տեղ դժնդր փակ, հանդիպում է
ամեն տեղ մերժման, անաշուքութեան:

Կեռ ուսումնարանում եղած ժամանակ,
օրիորդը անդադար չուէր թէ հայոց լե-
զուն մեր հայոց հասարակութեան մէջ
այժմ մի տեսակ քաղաքացիութիւն է ստա-
ցել, գործածական է դարձել, հայոց լեզու

մանուկներին մատակարարելու մէջ պահանջ
կայ,—և ահա ուսում աւարտած օրիորդը
գնում, ներկայանում է Թիֆլիսի այս կամ
այն հայոց ունեւոր ընտանիքին, առաջար-
կելով իրան որպէս դաստիարակուհի, բօն-
նա.... բայց ամեն տեղ անպայման մերժում
է ստանում. ոչ մի հայ ընտանիքում հա-
յախօս գուշակներն ախ, դաստիարակու-
հու, ուսուցչուհու, բօնայի պահանջ չը
կայ: Այս ինչ ընտանիքի մանուկների հա-
մար ամենեւին պահանջ չը կայ դաստիար-
ակուհու, այն ինչ ընտանիքի հայ մա-
նուկների համար վարձված է արդէն ֆրան-
սիացի դաստիարակուհի, գերմանացի կամ
ուսու բօնայ:

Օրիորդը դիմում է մանուկը անձանց
օգնութեանը, որպէս զի իր ուսումը շարու-
նակի, այնպիսի ուսում, որ ոչ թէ հայ ի-
զական դպրոցների ուսման պէս գործնա-
կան ամեն տեսակ հմտութիւններից, սկզ-
բունքներից զուրկ լինել, բայց այնպիսի մի
ուսում, որ վերջի վերջոյ անկախ աշխա-
տանքի միջոց տար նրան,—բայց ամեն
տեղ իր ջանքերը ապարդիւն են մնում:
Մասնաւոր անձինք մերժում են նրան ա-
մենաչին օգնութիւն շարունակելու իր մի
անգամ սկսած ուսումը: Աղքատ օրիորդ-
ներից մէկը կուզենար մանկաբարձուհի
դասնալ, միւսները կուզենային գնալ մայ-
րաքաղաքը, այնտեղի բարձրագոյն դպրոց-
ներում կամ հաստատ կերպով մանկավար-
ժութիւն, կամ բժշկականութիւն, կամ եր-
գեցողութիւն, կամ երաժշտութիւն, կամ
գրապահութիւն սովորելու, նայելով իրանց
ընդունակութեանն ու հակամարտ, բայց
ուսում չունեւոր են, ոչ մի տեղից օգնութիւն,
քաջակերութիւն չեն ստանում:

Ընդհանրապէս, այդպիսի ձգտումների ու-
նեցող օրիորդներին մեր բոլոր ինտելիգենտ
շրջաններում կարծես մի առանձին արհա-
մարհանքով են ընդունում. քիչ է մնում
ողորմելի օրիորդը լսել մեր ինտելիգենտիս-
տի բերանից հետեւալ խօսքերը. «Ինչ էք
ուզում մեզից, մենք մեր ազգային դրա-
րոցներում ձեզ ուսումը տեղեկութիւն մայրենի
լեզուով, թէև ոչինչ պիտանի բան էլ չը
սովորեցրինք ձեզ, բայց այնու ամենայնիւ
ուսումն հօ տուեցինք. հիմա կարող էք
մարդու գնալ, կին և մայր դառնալ...»

Կարծես թէ Գայեանեան, Անանեան, կամ

Մարիամեան դպրոցը մարդու գնալու վրա
դիւրսմ է տալիս:

Վերջապէս, մեր ճարահատված օրիոր-
դը, անձուռնի դպրոցական սխտեմայով մեր
ձեռքով ստեղծած այդ իզական պրո-
ֆեսորատի թշուառ ներկայացուցիչը, վրա-
տահանում է դիմել հայոց բարեգործա-
կան ընկերութիւններին մինչև Թիֆլիսի
ընդհանուր «Հայոց կովկասեան բարեգոր-
ծական» ընկերութեանը, կամ «Հայուհեաց
բարեգործական» ընկերութեանը, կամ Բա-
գուշի «Մարդասիրական» ընկերութեանը,
ինչպէս զի մի երկու տարի ժամանակով ամ-
սական մի 15, շատ շատ մի 20 ռուբլի
ստիպէնդիա, որպէս զի ուսանի մի որ և է
հայ տղու արհեստ, ղեցուք մանկաբար-
ձութիւն,—բայց մեր բարեգործական հաս-
տատութիւնները այդ թոշակն էլ մերժում
են աղջկան:

Մեր նպատակը դպրոցներ պահե-
լին է՝ պատասխանում են մեր բարեգոր-
ծական հաստատութիւնները...
Այդ քաշի դպրոցներ պահեք... Դպրոց-
ների, դպրոցների, միշտ դպրոցների... իսկ յե-
տոյ՝ դպրոցներից դուրս եկած անօգնական,
թշուառ իզական պրօլետարիատ, այդ-
պէս չէ...:

Կարծում ենք որ մեր բերած փաստերը
բաւական ճարտարախօս են, կարծում ենք
որ դատողութիւնները, կոմենտարիաները
աւելորդ են, կարծում ենք որ քիչ թէ շատ
հասկացող ընթերցողը ինքն կը հասկանայ
թէ մեզ համար հարկաւոր է լինել մի
որոշ պրագմատիկ, ճշմարիտ իր բուն կոչ-
մանը ծառայող բարեգործական ընկե-
րութիւն, որ միջոց տար մեր թէ իզական
և թէ մասամբ մեր արական դպրոցների
ձեռքով ստեղծած անմիջիկապ պրօլետարիա-
տի համար կենսին մէջ ճանապարհ բանա-
լու, որպէս զի մեր դպրոցներից դուրս դա-
կան բան չեն սովորում, երկու սեռի երե-
րդասարդութիւնը, բայց մանաւանդ իզական
սեռի ներկայացուցիչները՝ կարողանային
որոշ թոշակ, ստիպէնդիա ստանալով, շա-
րունակել իրանց ուսումը և ձեռք բերել մի
այնպիսի գործնական, կենսային համար պի-
տանի հմտութիւն, կամ արհեստ, որով
կարողանային ապրել:
Իսկ մենք մեր դպրոցների սխտեմայով

միմիայն նպատակում ենք մեր մէջ պրօլե-
տարիատի կազմակերպելու, բայց երբ
նա արդէն կայ, երբ նա մեր սեփական ձեռ-
քով ստեղծված է արդէն, մենք մեր երեսը
դարձնում ենք մեր ձեռքով ստեղծված, մեր
աննպատակ դպրոցական սխտեմայի զոհե-
լից և ամենամեծ ստոնասարտութեամբ, ա-
մենամեծ անտարբերութեամբ անօգնական
ենք թողնում մեր անհեռատեսութեան և
թեթեամտութեան զոհերին:

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Յուսկի վարդապետ Մովսիսեանի աշխատա-
րած «Հայաստանեայց եկեղեցւոյ պատմութիւնը»
բաղկացած է 381 կրօնից. դրբի վերջում ըստ
սովորութեան աւելացրած է «չլսանի յատուկ
անուանց»: Աշխատանքը իր զիջը նշանա-
կում է թէ ինչպէս դասադիւր է թէ ինչպէս ըն-
թերցանելի մատենան. դա պէտք է ծառայի
դպրոցներում և ուսուցչներին և աշակերտներին:
Գուցէ դրանից են առաջ եկել մատաւր այն մի
քանի թերութիւնները, որոնք աչքի են ընկնում
այդ աշխատութեան մէջ: Յուսկի վարդապետը ե-
կեղեցական պատմութիւնը բաժանել է չորս շըր-
ջանի: Առաջին շրջանը պարունակում է մեր
Արքայից մինչև ճգաւոր. երկրորդ շրջանը՝ պարու-
նակում է Գրիգոր Լուսաւորեցի մինչև վարդապետ
պատերազմը: Երրորդ շրջանը 453 թվականից, Մե-
լիտէ Մանասկերտացու կաթողիկոսական ընտրու-
թիւնից մինչև Նիքիոսի վերապետութեան ժամանակը,
երբ կաթողիկոսական աթոռը նորից փոխադրվեց
Եջմիածին: Այդ շրջանը աշխատանքը «Հայա-
պետական աթոռի տառապանաց շրջան է համա-
րում»: Զորրորդ շրջանը սկսվում է Նիքիոսի վե-
րապետութեան ընտրութիւնից, և համեմատվում
մինչև ներկայ ժամանակները, վերջանում է Գեորգ Գ.
կաթողիկոսի մահով: Մինչև այժմ ըստ տեսած
«Եկեղեցական պատմութիւններից», իբրեւ ուշա-
գրութեան արժանի աշխատութիւն, կարելի է
մասնացոյց անել Մուրադեանի «Եկեղեցական
պատմութեան» վրա, որը մինչև այժմ էլ շարու-
նակում է աղբիւր և ուղեցոյց լինել այդ տեսակ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՄԻ ՏԱՐԻ ՇՎԵՅՏԱՐԻԱՅՈՒՄ

ՅԻՇՈՂՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Հետեւելով բժշկի խորհրդին և խուսափելով երե-
կոյան խոնավ և ցուրտ եղանակից, ես իմ օրս
հետեւալ կերպով էի բաժանում. վաղ առաւօտ
վեր կենալով, ես խմում էի մի թաս կաթ և ան-
միջապէս տանից դուրս էի գալիս Նախ և առաջ
ես գնում էի փօստատուն, տեսնելու արդեօք ստա-
վել են իմ անոնումը որ և է նամակներ, այնուհե-
տեւ ես զբօսնում էի քաղաքի մէջ մինչև ճաշ, այ-
սինքն մինչև ժամի 1-ը, այդ զբօսանքից օգուտ
քաղելով այն ամենը տեսնելու քաղաքի մէջ, որ
տեսնելու և ուսումնասիրելու արժանի էր: Ժամի
1-ին ես վերադառնում էի բնակարանս, ճաշում
էի, իսկ ճաշից յետոյ անմիջապէս մի որ և է զբօ-
սանք էի անում քաղաքից դուրս՝ կամ ոտով, կամ
կառքով, կամ երկաթուղով, կամ վերջապէս շոգե-
նաւով: Բայց ժամը 7-ին, կամ շատ շատ 8-ին,
այսինքն ընթերցել ժամանակ, ես արդէն տանն էի
և այլ ևս չէի դուրս գալիս տանից, իսկ միայն
շաբաթը երկու անգամ, ժամը 5-ից մինչև 6-ը զբ-
նում էի քաղաքապետան դպրոցը, որ համալսա-
րանի հետ մի և նոյն շինութեան մէջ է գտնվում
և որ իմ քննակարգից շատ մօտ էր, յայտնի Թ-

հան Շէրը պրօֆեսորի պատմական դասախօսու-
թիւնները լսելու:

Ամեն առաւօտ փօսքը գնալով, ես չէի կարող
չը զմայլվել փօստատան հրաշալի և ահագին շի-
նութեամբ և նրա մէջ տիրող գեղեցիկ կարգ ու
սարքով, փօստային հիմնարկութեան օրինակելի
կազմակերպութեամբ:

Այդ ահագին և հրաշալի շինութիւնը երկաթ-
կանի է, և շատ ընդարձակ է: Նա գտնվում է
Bahnhofstrasse ասված փողոցի վրա: Ներքին
յարկում գտնվում է փօստը, իսկ վերին յարկում
հեռագրատունը: Ծառայողների լինել կէտ կանաչ
են: Ամեն դործակատարութիւն ընտան է արաբ,
հանգիստ, առանց որ և է դժուարութիւնների,
անվրդով, առանց որ և է դանդաղութեան: Գուց
դիմում էք այս կամ այն ծառայողին, մի և նոյն
է աղջիկ լինի դա թէ տղամարդ, մի տեղեկու-
թեան համար,—ձեզ պատասխանում են կարծ,
լակոնական, սառն, բայց քաղաքավարի կերպով:
Գուց բաւականացրած էք, դուք ստացել էք ձեզ
անհրաժեշտ բացատրութիւնը, բայց ձեզ տուած
պատասխանից դուք այնու ամենայնիւ զգում էք,
որ շատ երկար խօսել ձեզ հետ ոչ ոք տրամադի-
չէ, որովհետեւ զբաղմունքի մէջ աւելորդ ժամանակ
ոչ ոք չունի կորցնելու: Եւ նոյն գործը, որ մեզա-
նում փօստատան այս կամ այն բաժանմունքի մէջ
չորս, հինգ մարդ են կատարում, չվեցարական
փօստատան նոյնանման բաժանմունքի մէջ նոյն-
չալի գործ մի երկու մարդ են կատարում: Դրա
պատճառն այն է, որ ամեն տեսակ գործակատա-
րութիւն Շվեյցարիայի այնպիսի հիմնարկութիւն-

ների մէջ, ինչպէս փօստատունն է, կամ հեռա-
գրատունը՝ վերին աստիճանի հեշտացրած է: Մեզա-
նում փօստատան մէջ փող կամ որ և է ծրար, որ
և է արկղիկ ստանալու համար, ամեն անգամ
պէտք է որ ձեր ստացած յայտարարութիւնը վա-
ւերացրած լինի պոլիցիայով: Շվեյցարիայի փօ-
ստատանը մի անգամ միայն կը հարցնեն ձեր ան-
ցաթուղթը, կը նշանակեն ձեր աղբանոցը և ձեր
անցաթղթի համարը, և այնուհետեւ տարիներ ըն-
թացում ձեզ առանց դժուարութեան ամեն բան
կը տան, ինչ որ կը ստացվի ձեր անունով: Փող
ծրար կամ որ և է ուրիշ բան ստանալով դուք,
ինչպէս մեզանում, չը պէտք է երկար ու բարակ
ձևակերպութիւնների նմանակելէք, անխիղճանով
ստորագրութիւններ անէք, պոլիցիայի կողմից վա-
ւերացնել տաք ձեր ստացած յայտարարութիւնը և
այլ.—ուչ. ծրարը ստանալու համար պէտք է մի-
այն ձեռք քաշէք մատենանի մէջ ձեր անունն ու
աղբանոցը և դրանով վերջանում է ամեն բան,
բոլորովին այնպէս, ինչպէս մեզանում պատուի-
րած նամակներ էք ստանում: Եւ եթէ ուզենաք,
փողի ծրարն էլ ձեզ կը բերին ձեր բնակարանը:

Յոյց տալու համար որքան հրաշալի է Շվեյցա-
րական փօստային կազմակերպութիւնը, ես մի
զարմանալի անցք կը պատմեմ, որ ինձ հետ է
պատահել: Յիւրիս հանդիման պէս ես անմիջապէս
զբեցի Կ. Պօլիս «Արևիկ» խմբագրութեանը, որ
իմ անունով ուղարկին Յիւրիս այդ լրագիրը
իմ հասցէս, ի հարկէ, անարամանաբար հարկորդե-
ցի «Արևիկ» խմբագրութեանը: Չանցաւ մի եր-
կու շաբաթ և ահա ես ստանում եմ յիշեալ լրա-

գրի առաջին համարները. նայում եմ խաչակալի
(քանդեթով) վրա և ապա՝ եմ մնում. «Արևիկ»
խմբագրութիւնը գրել էր իմ հասցէս այսպէս. Dr.
Grigor Arzruni (Suisse) այսինքն՝ Դր. Գրիգոր
Արծրունի (Շվեյցարիա), իսկ Յիւրիս քաղաքի
անունը խմբագրութիւնը մոռացել էր գրել: Եւ
դրան չը նայած լրագրի համարները ուղիւ Յիւրիս
էին ուղարկել և շատ շուտ: Ուրեմն երևում է, որ
Շվեյցարիայի սահմանից արդէն ուղղակի Յիւրիս
էին ուղարկել համարները և ոչ ուրիշ մի որ և է
քաղաք: Որովհետեւ Շվեյցարիական սահմանադրի
փօստը կարող էր իմանալ թէ այս ինչ մարդ, այս
ինչ անոյալ օտարական Յիւրիսն է, կենում և
ոչ չվեցարական հաղար ու մի ուրիշ քաղաքնե-
րից միմուտ,—այդ բանը մինչև այժմ ինձ համար
զուղանիք, անբացատրելի հանելուկ է մնացել և
ցոյց է տալիս միայն որքան քաղաքակալ է, գեղե-
ցիկ կերպով կազմակերպված է, կատարեալ է և
ամեն բանին տեղեկ է չվեցարական փօստային
վարչութիւնը:

Յիւրիսի, որպէս առևտրական և գործարանա-
կան, մի և նոյն ժամանակ համալսարանական
քաղաքակալ քաղաքի փօստատունը այնքան յու-
ճախված է, այնքան մեծ է այդ փօստատան մէջ
օրական ստացվող նամակների թիւը, որ այդտեղ
մտքած է այժմ հասարակութեանը նամակներ
բաժանելու մի բոլորովին նոր ձև: Փօստատան չի-
նութեան մէջ կայ մի բաժանմունք, որ անունով
է «Post-Fach». Ահա ինչ բան է դա. ահագին դա-
նի մի ամբողջ պատի մէջ, մի քանի տաժն եր-
կարութեան և մի քանի արշին բարձրութեան

գրքերի և աշխատութիւնների համար: Դամանա- կադրութեան կարգով՝ Մուրադեանի գրքից յետոյ, Յուսիկ վարդապետի այս աշխատութիւնը իրա- ւամբ երկրորդ տեղը կարող է բռնել՝ առ այժմ: Միւսները աննշան և անշնորհ՝ քանի որ: Մաս- դիր չենք այդ գրքեր մանրամասն քննութեան են- թարկել մի քանի պատճառներով, ուստի կը բա- ւականանանք մի քանի ընդհանուր նկատողու- թիւներով: Ընդհանրապէս մինչև այժմ էլ, մեր մէջ շարունակուած են մի տեսակ սահմանափակ հայեացք ունենալ մեր թէ եկեղեցական և թէ ազգային պատմութեան վրա: Մասնաւոր մեր դպրոցներում աւանդվող այդ առարկաների վրա ոչ մի ընդհանուր հայեացք չէ գցվում: Մեր ան- ցեղալ պատմութեան վրա նայում են մի տեսակ նեղ կրօնական ուղղութեամբ, իրողութիւնները և փաստերը չեն հետազոտվում, չեն աշխատում մի- որ և է սերտ կապ հաստատել պատմութեան քա- ղաքանակ և եկեղեցական մասերի մէջ: Յուսիկ վարդապետի գրքից, իբրև ամենամեր և ընդար- ձակ աշխատութիւնից, իրաւունք ունենք մի այդպիսի նոր ուղղութեան դէմ թող նշանները սպասել, եթէ մինչև անգամ էլ միայն տպած, և էլ միայն միայն աշխատավարձ գիրքը պէտք է ունենայ դեռ ևս յայտնի տեսակի գոյն: Աւելի լաւ կը լինէր մատենագրական մասը աչքի առաջ ունենալ, քան թէ այնքան տեղ տալ դա- ւանաբանական մասին, և մէջ բերել Պօլսի, Աշ- տիշատի, Գլինի, Շահալիւանի և ուրիշ ժողովնե- րի բովանդակութիւնները: Այդպիսի ուղղութիւն ունեցող գրքերը շատ անգամ բերում են այն եղ- րակացութեան, որ հայոց եկեղեցական վարչու- թիւնները ոչինչ հիմք չեն ունեցել ժողովրդի մէջ... Իսկ այդ սխալ եղրակացութիւն կը լինի: Յուսիկ վարդապետի աշխատութեան մէջ ևս նոյն հայեացքները և մտքերն են արտայայտվում հայ եկեղեցու ներքին, արտաքին, և հեռու օտար- ների հետ ունեցած յարաբերութիւնների վերա- բերութեամբ, որպիսի մտքեր և հայեացքներ որ արտայայտվում էին մեր հին մատենագիրների և Պօլսում ու Նորաշահումում տպւած մի քանի գրք- քերի հեղինակների կողմից: Յուսիկ վարդապետը, ինչպէս և Միսիխարեաններից շատերը, ազգա- սիրաբար շարունակում են պատմական սխալ- ներ: Եթէ դիրքը պէտք է ծառայէ իբրև դասա- դիրք, այդ դէպքում, ի միջի այլոց, աւելորդ են այն բաղմամբիւ. ծանօթութիւնները, որոնց մէջ հեղինակը բազմապատկէ գրողների կարծիքներն է բերում, և տեղի ու անտեղի, իր նկատողութիւն- ներն անում: Աւելի լաւ կը լինէր առաջաբանի մէջ ընդհանրապէս յիշել, թէ ո՞ր աղբիւրից է օգտվել գիրքը կազմելիս: Յուսիկ վարդապետի գրքի մէջ որոշված չորս շրջանները չունեն պատ- մական հաստատ հիմք և պատճառներ: Միակ պատմական հիմնարկ բաժանմունքը՝ այդ Գլի- ցոր Լուսաւորչից սկսվող շրջանն է: Մեր ժամա- նակից պատմութիւնը կազմելիս, աշխատա- րողը պէտք է աւելի հեռատես ու ճիշտ լինէր, և

տարածութեան վրա չլինած են բազմաթիւ փո- րիկ արկղիկներ, որոնք բանախիղ կողովում են և երկաթից չլինած իրանց դռաների վրա մի մի համար են կրում: Իւրաքանչիւր բանախիղ էլ դռնակին համապատասխան համար է կրում: Եթէ դուք փոստատանը ամսական 1 ֆրանկ կը վճա- րէք (25 կոպէկ), ձեզ կը տան այդ արկղիկներից միին բանախիղ, կարծանազրկեն փոստի մատենա- ներում ձեր ազգանունը և այնուհետև ձեր անունով ստացվող բոլոր նամակները, լրագիրները, ծրար- ները, կը գցեն ձեր արկղիկի մէջ ներսի կողմից, իսկ դուք օրվայ ամեն ժամին կարող էք, երբ կուզէք, դալ փոստատուն և ինքներդ ձեր բանա- խիղ բաց անել ձեր արկղիկը ու հանել նրա մի- ջից ձեր անունով ստացած նամակները...

Ամեն առաւօտ փոստատանից դուրս գալով ևս սկսում էի մինչև ճաշ չընել քաղաքում: Ես կամ աննպատակ դրօնում էի գեղեցիկ փողոցների երկայնութեամբ, կամ ծովակի եզրերում, կամ մոտում էի հրապարակական այղիներ, թանա- քաներ, կաֆէներ, որտեղ լրագիր կարող էի կարդալ, վերջապէս մի մի անգամ քաղաքի այս կամ այն հայակալ եկեղեցու կողքին անցնելով, գրաւում էի եկեղեցու ներսից լավագոյն ներդաշնակ երգեցողութեամբ և օրգանի քաղցրաձայն հնչուն- ներով և մտնում էի քանի մի բոլորի եկեղեցի:

Շվեյցարական աղ գ ա յ ի ն տն էր. դա այն օրն է, երբ տարին մի անգամ, ամբողջ Շվեյցա- րիան, առանց կրօնի խորութեան, տօնում է իր հայրենիքի անկախութիւնը: Այդ տօնը Շվեյցա-

րները միակողմանիութիւնից: (Ընդհանրապէս Յու- սիկ վարդապետի այդ աշխատութիւնը հարուստ նիւթեր է պարունակում և վկայում է, որ աշ- խատարիւրը ծանօթ է մեր եկեղեցական պատ- մութեան: Դեռ ինչ քանի անհարկութիւններից և շատ դրա- ւաւ բառերից: Ելմիայն միայնակներից շատերը օրինակ կարող են վերցնել Յուսիկ վարդապետի աշխատութիւնից:

ՆԱՍՄԱԿ ՄԵԾ-ԴԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԾԻՑ

Հոկտեմբերի 26-ին

Մեղանում կատարեալ ձեռն է. ձիւնը սար ու ձոր ծածկել է. անհրաժեշտ է վաւարաններ վա- ուել. հետաքրքրութիւնից չըլլում եմ գիւղը. ծրիւ- նեղոյններից ծուխ չէ բարձրանում. լալցաւորութիւն են կազմում միայն մի քանի ընտրեալ անհատներ, որոնք կարողացել են պատշաճաւոր իշխանութեան ուշադրութեան արժանանալ: Միայնակ հասարակ մահկանացունքս դատաւարութեան ենք մինչև ու- կրները ցրտահար լինել: Վաւարակայտի, ածու- լի կատարեալ սով է. դա երկնային մանանայ է դարձած մեզ համար: Իրաւունք չը կայ. ասում են մեզ, ձեր գլխի ձաքը տեսէք, իշխանութիւնից թողլովութիւն ինչո՞ղեք: Զարդադրաբար մեր տանուտէքն էլ ժամանակ չունի մեր անմխիթար դրութեամբ հետաքրքրել: Նա մինչև չլինել թաղ- ված է անձնական գործերով. հնչում է 5 փոստա- յին ասանցիները կառավարել և մի և նոյն ժա- մանակ տանուտէքութեան պաշտօն վարել. ար- դեք բարեմտութիւն չէր լինի եթէ ասպարէզը ուրիշներին թողնէր. դրանով իր յարգն ու պա- տիւր աւելի պահպանած կը լինէր հասկացող դա- սի աչքում:

Շուտով մեզանում տանուտէքի ընտրութիւն կը լինի. տեմենք մեր ժողովուրդը լուրջ խոհակա- նութեամբ կառաջնորդվի, թէ կը կրկնվեն ան- ցեղալ տարիների անախորժ դէպքերը. ընտրու- թեան ժամանակ շատ տեղի և անբարոյականաց- նող երեւոյթների ենք հանդիպում, որոնք երբեք պատմաբար չեն մեր հասարակութեան Այն մար- դը, որ ժողովրդի խաղաղութիւնը խանգարելով, փոթորկալից արմուխներով տանուտէքական պաշ- տօն է ձեռք բերում, հազիւ թէ կարողանայ օգ- տակար լինել հասարակութեան, հազիւ թէ կարող դառնայ իրան դպել լրիվաւորութեան ստոր գզաց- մունքից որ քիչ չարկներն չէ պատճառում և աղ- միւրում մեր անդրբորութիւնը:

Եթէ մենք լուրջ խոհականութեամբ առաջնորդ- վենք, մի կողմ դնելով կիբը, անձնական հաշիւ- ները, որոնք մեզ այնպիսի մոլորեցնում են, կար- ծում եմ դժուար չէր լինի փոքր ի շատե համա- պատասխան մարդ գտնել այդ պատճառի համար: Անկարելի է, ի հարկէ, որ նա ամեն բարեմաս- նութիւններով օժտված լինի, բայց գոնէ այնպիսի մարդը չը պատկանի, որոնք օրական հարիւր շա- պիկ են փոխում: Եթեթարեք թէ ցանկալի մար-

րիայում համարվում է ոչ թէ միայն ազգային, քաղաքական, բայց և կրօնական մեծ տօն: Այդ օրը բոլոր եկեղեցիները, ինչ դաւանութեան և պատկանին նրանք, լի են աղօթողներով: Բոլոր բնակիչները, կլին թէ մարդ, անպատճառ. սե- ղեւաւորութիւն հազնված, ինչպէս միշտ սովորութիւն ունեն անկ շվեյցարացիք մեծ տօններին, շտա- սրում են իրանց դաւանութեան պատկանող եկե- ղեցին: Այդ օրը բոլոր խանութիւնները, մարդալին- ները, կաֆէները, պանդոկները փակ են մինչև ժամը 1-ը, կամ երկուսը: Փոստատանից դուրս գա- լով ես մի քանի քաղ մնացալ Bahnhofstrasse առ- ված դեղեցիկատես լայն և երկար փողոցի միջով, յետոյ կտրելով այդ փողոցը հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն, սրբատաշ կարմիրադն քարից կառուցված մի ե- կեղեցի: Դա կաթօլիկայ եկեղեցի էր: Մոտայ ներս, եկեղեցին կատարեալապէս լի էր ժողովրդով: Նըս- տարանները բոլոր բռնված էին երկու սեւի արօ- թանքներով, այնպէս որ սեւից գցելու տեղ չը կար. ես տակնըցայ գրեթէ դրան մօտ կանգնել, նըս- տարանների մէջտեղի անցրում: Բայց ողբան էր իմ դարմանը. ամբողջ ժամատացութիւնը, երգե- րը և արարները, ամբողջ հասոյ մի հրապա- րակին, որի վրա դառնում էր մի գեղեցիկաշէն

